

“Wild, Wilder, Wildst” 4opreis

15 maanden lang reisden Robert en Tamara met hun kinderen Sem [10] en Tess [8] door Europa en Afrika. Met hun Landrover Defender reden zij ruim 45.000 kilometer over karrensporen, Chinees asfalt en alles daar tussen in. Daarbij ontmoetten ze vele hindernissen zoals geiten, ezels, olifanten, Afrikanen en uiteraard ontelbare pot holes. In deze serie vertellen zij over hun ervaringen.

deel 5

De kleur van het water, de branding en de zandstranden doen je eerder denken dat je aan zee staat. Iedere keer dat we in het Malawimeer zwemmen zijn we verbaasd over de smaak van zoet water. Niet dat we het meer direct leegdrinken, want dat zou niet al te slim zijn. Ook hier heerst, net als in veel andere Afrikaanse meren, Bilharzia.

Het Malawimeer is zo groot (560 km lang en 75 km breed) dat je de overkant niet ziet. Het claimt een grote oppervlakte (ongeveer ¼ van Nederland) van het relatief kleine Malawi. Het meer is belangrijk voor de voedselvoorziening van de bevolking. Naast visserij gebruikt men het water voor het verbouwen van gewassen. De bevolking leeft echt in het water en wast zichzelf, de kleding en de vaat in de branding. Aan de oevers holt men boomstammen uit om de traditionele Mokoro (kano) te bouwen. Ondanks alle armoede merken we dat de mensen veelal gelukkig zijn met wat ze hebben en voelen we ons heel welkom.

We volgen het meer zuidwaarts en reizen via Kande naar Nkhotakota. Onderweg moeten we regelmatig stoppen, zoals overall in Afrika, voor een politie checkpoint. Aan het gedrag van de politiemannen zien we hoe men met ze omgaat. Niet dat we ooit met een onvriendelijke agent te maken hebben gehad. Dit heeft wellicht te maken met de kinderen achterin. Hier in Malawi zien we dat de officials weer meer behoefte aan cadeau-

tjes hebben. Geld geven we nooit maar fruit of een broodje mogen ze altijd mee-eten.

Sem en Tess hebben de tijd van hun leven. Overall waar we stoppen hebben ze binnen een mum van tijd vriendjes. Ze voetballen, spelen Bao (lokaal spel), vissen, zwemmen en varen over het meer. Ook al zijn onze kinderen gewend aan afscheid nemen, we merken dat het ze met de tijd zwaarder gaat vallen. Ook de lokale kindertjes rennen geregeld treurig met de auto mee als we weer verder reizen.

In Nkhotakota heeft Robert contact met zijn jongste zusje Ellen. In Nederland gaven zij en haar vriend Selmer aan dat ze graag langs wilden komen in Zambia. Omdat het zo stil bleef over hun komst stuurde Robert een mailtje. De dag erop meldt Ellen dat ze de tickets heeft geboekt. Over drie weken komen ze midden in de nacht aan in Lusaka. Precies op tijd voor Sem's verjaardag. Ze willen graag twee weken met ons meerijden in de Land Rover. Dat moet passen!

We hebben een deadline en weer merken we dat we het niet gewend zijn langer dan een paar dagen vooruit te kijken. Niet dat de stress ons naar de keel vliegt maar wel dat we relatief lang nadenken over de invulling van de komende weken. We hebben immers beloofd om ze op te pikken van het vliegveldje bij Mfuwe, vlakbij South Luangwa NP. Wel zo leuk als je er dan ook staat!

Zodra we het Malawimeer achter ons laten en vertrekken richting hoofdstad Lilongwe merken we dat het flink warmer is. Logisch, de zon is immers aan het wegtrekken van het noordelijk halfrond en komt hier iedere dag hoger aan de hemel te staan. Het is rond de 40 °C en we besluiten een goedkoop hotelletje te nemen nabij het centrum. We moeten de motorolie verversen en de hotelmanager staat toe dat we dat gewoon op zijn parkeerplaats doen. Sterker: hij zou graag de afgedankte olie krijgen.

Lilongwe is een toegankelijke stad waar we een paar dagen blijven. Hier vullen we onze voorraden aan en halen preventief medicijn-

ten tegen Bilharzia. Naast de eenvoudige Malawiaanse People's supermarkt zien we in de stad de invloed van Zuid-Afrikaanse bedrijven groter worden. Onder andere Shoprite, Spar en Game verkopen vooral uit Zuid Afrika geïmporteerde producten. Producten die in veel gevallen ook in Malawi geproduceerd kunnen worden en de lokale economie dan kunnen stimuleren.

Van Lilongwe reizen we naar Liwonde NP in het zuiden van Malawi. We slapen op een open campsite aan de Shire rivier waar we de olifanten zien lopen. Met een lokale gids besluiten we een wandeling te maken naar de rivier. We lopen tussen de enorme baobabs en zien knobbelzwijnen, waterbokken en olifanten. De zon gaat onder terwijl de lucht typisch Afrikaans rood kleurt. Een mooie ervaring.

Terugkijkend was het wellicht niet zo heel verstandig om deze wandeling te maken. Vooral omdat olifanten, zeker de moeders, nog wel eens aan willen vallen als ze zich bedreigd voelen. De lokale gids op dansschoenen was er wel relaxed onder. Hij leek ofwel het gevaar te onderschatten ofwel bewust risico te lopen om een centje bij te verdienen. Dit beseften we overigens pas tijdens een loopsafari in Zambia waarbij de ranger, zodra we olifanten zagen, extreem voorzichtig en nerveus werd. Ook de kinderen mochten in Zambia niet mee! ▶

Dat Nijlpaarden gevaarlijk zijn wisten we al lang maar tijdens een boottochtje op de Shire rivier werden onze angsten getart. We voeren rond in een prachtig geklonken bootje van ca. 80 jaar oud. Overal op de rivier werd gevist in Mokoro's of kleine bootjes. Op de oevers wemelde het van de watervogels en olifanten. De rivier zelf was het domein van nijlpaarden en krokodillen.

Ondanks de modernere motor presteerde de stuurman het om de motor te laten afslaan vlak naast een groep dobberende nijlpaarden. Terwijl de man zweette om de motor weer aan de praat te krijgen dreef het bootje te dicht naar de nijlpaarden. Hij kreeg de motor net op tijd aan de gang. Maar daar waar een normaal mens direct zou wegvaren besloot hij om de motor in zijn vrij te laten loeien tot hij weer mooi liep. Zelfs een totale leek zag en voelde dat dit de nijlpaarden in het water enorm irriteerde en dus niet zonder gevaar is. Nadat dit even later op dezelfde manier nog eens gebeurde eisten we, met twee huilende kinderen, dat de man terugkeerde. Hij begreep er niets van, de tijd was nog niet om.

We reisden terug naar het Malawimeer waar we bij Chembe nog een aantal dagen aan het meer staan. We besloten nog een keer te gaan snorkelen en te genieten van de schoonheid en diversiteit van het onderwaterleven.

In schril contrast staat het gesprek, terwijl wij onze kinderen lesgeven, met een vriendelijke lokale lerares. Zij geeft aan dat onze kinderen een hele bijzondere kans krijgen. Zij gaf leiding aan de lokale school en verzorgt daarnaast bijna in haar eentje de lessen aan wel 500 kinderen. Auw! Ondanks haar grote sympathie voor de toenmalige president (Joyce Banda) maakte ze zich, terecht, grote zorgen over het onderwijs en de toekomst van haar land.

We hadden warme banden met de lokale bevolking maar we willen verder. We reizen via Lilongwe naar Zambia. De grensovergang duurt lang en we moeten naast de gebruikelijke visa ook allerlei vage belastingen betalen. Na het presenteren van allerlei bewijzen gaat de slagboom eindelijk open.

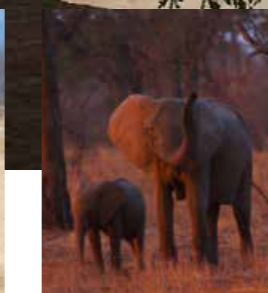
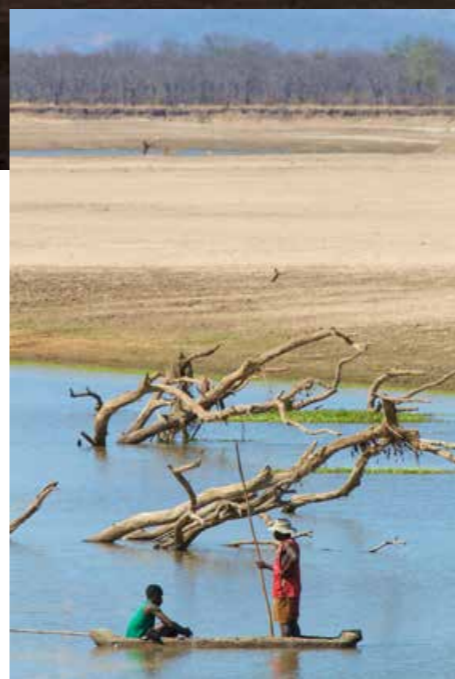
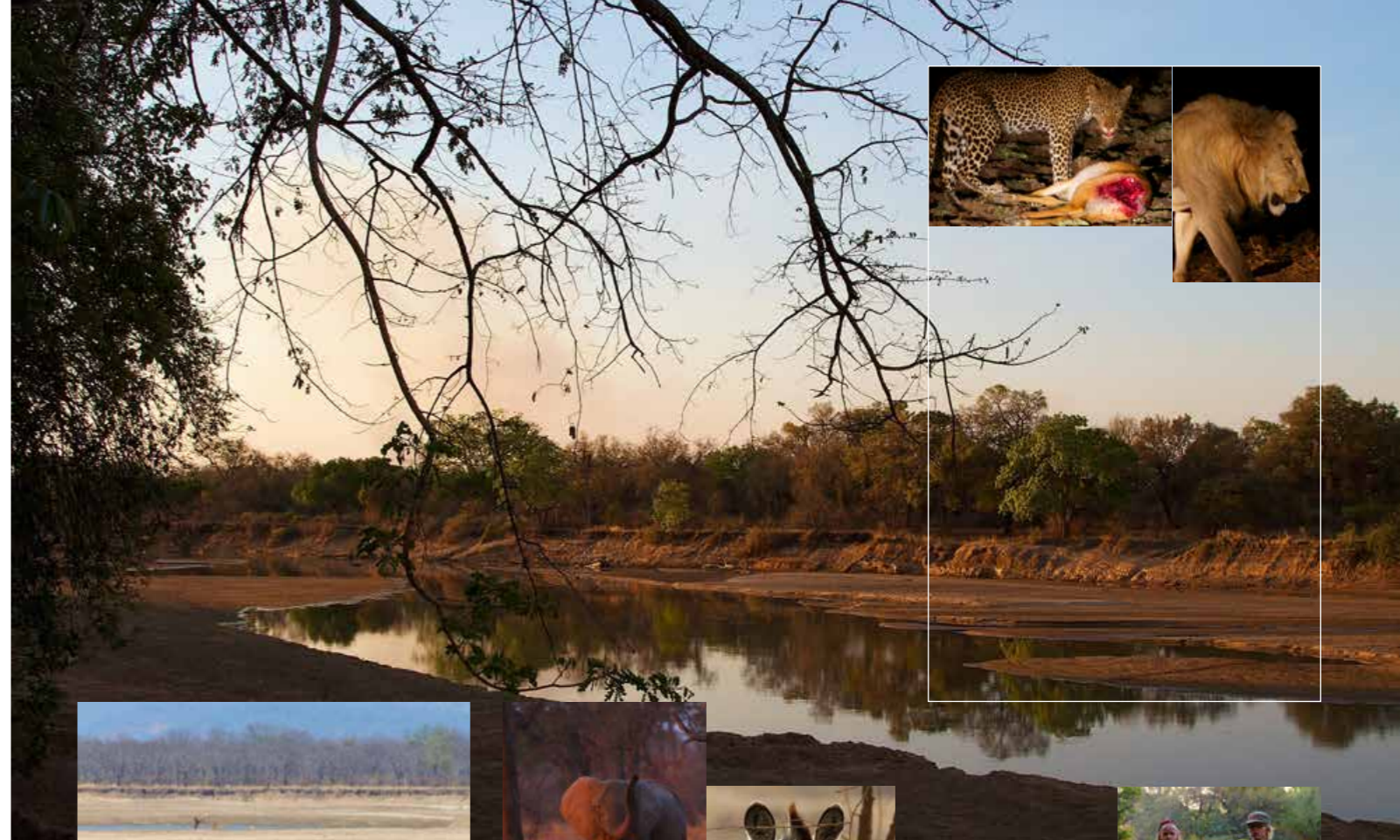
We doen inkopen in de grensplaats Chitipa voordat we de dirt-road naar South Luangwa NP oprijden. Na een mooie rit waarbij we onderweg giraffen zien lopen, melden wij ons bij een campsite aan de Luangwa rivier. We zijn net uitgestapt als de bewaker zenuwachtig aan komt rennen en vraagt of we fruit, brood of andere etenswaren in de auto hebben. "Natuurlijk, hebben we eten bij ons!". Hij verzoekt ons alle etenswaren bij hun dieet met o.a. fruit hebben uitgebreid. Van grote afstand ruiken ze voedsel en ze deinzen er niet voor terug om je auto om te gooien om te kijken of het er misschien onder ligt.

Ja, de olifanten, nijlpaarden, antilopen en giraffen lopen hier gewoon langs je tent. Ook zit het vol met gele bavianen die loeren of je misschien iets te eten laat liggen dat ze van je kunnen stelen. Het is een spel dat een aantal keren door de bavianen gewonnen wordt.

Het is bloedheet en we besluiten, mede met de komst van Ellen en Selmer, ons kamp op te zetten op één van de hoger gelegen platforms. Zo kunnen we veilig onder alleen de klamboe slapen.

We zijn een paar dagen "te vroeg" en rijden door het nationale park. Het is prachtig en zit vol met wild. Zo heeft het park een enorme concentratie luipaarden en er leven nog wilde honden. Die zien we helaas niet. Wel rijden we ons vast in een grote kudde olifanten. De zon gaat onder en het park staat op het punt van sluiten. De enige uitvlucht is tussen de struiken, bomen en kuilen door te steken. Gelukkig rijden we in een Land Rover en los van wat gekraak gaat het allemaal soepel.

Enkele dagen later halen we Ellen en Selmer op van het vliegveld. Iedereen is blij. Naast de kadootjes uit Nederland (drop en kaas) hebben Sem en Tess voor Selmer (en zichzelf) een enorme zak Malawiaanse chippies gekocht. Onder een zwoele avondlucht vragen we naar hun eerste Afrikaanse ervaringen in Lusaka en vertellen wij over onze avonturen.

De Afrikaanse nacht wordt gevuld met een kakofonie van geluiden. Dat is voor ons al normaal maar onze gasten doen geen oog dicht. Daar waar een serval nog heel stilletjes langs het platform de boom inklimt maken de nijlpaarden veel meer herrie. We horen ze onder ons smakelijk grazen. Als de beesten onderling onenigheid krijgen en wegrennen begint de aarde letterlijk te beven.

Ellen, Selmer en Robert gaan hier op wandelsafari. Spannend. Al op dag twee in Afrika lopen Ellen en Selmer op het terrein van het grote Afrikaanse wild. Alle zintuigen gaan op scherp. Zoals gezegd is de ranger heel zenuwachtig zodra we olifanten zien. Maar een speurtocht naar leeuwen of een luipaard gaat hem heel relaxed af. We zien verse sporen van leeuwen en volgen deze. Helaas vinden we ze niet. De leeuwen hebben ons waarschijnlijk de hele tijd gewoon in de gaten gehouden.

In de avond is het park slechts geopend voor "georganiseerde" game drives. We gaan tweemaal op een dergelijke manier op pad. Zodra de zon ondergaat, gaan de katjes op jacht, je voelt de spanning bijna in de lucht hangen. 50 meter naast de plek waar Tamara eerder een kleine pitstop had zien we het eerste luipaard. De rillingen lopen nog over haar rug als we iets later een ander luipaard zien met een zojuist gevangen Puku. Het luipaard heeft stress want de vangst moet de boom in voordat de hyena's of leeuwen haar prooi afpakken. Het luipaard (en wij) hoort de hyena's al "lachen" in de verte.

Sem en Tess vinden het prachtig. Daar waar je zou verwachten dat ze het zielig vinden dat die lieve hertjes zo de dood vinden, lijken ze helemaal te begrijpen dat de natuur keihard is. We beantwoorden vele vragen. Als we op de tweede avond langs de rivier wachten zien we een troep leeuwen oversteekt. Onder de af en toe verschijnende maan zien we de reden van deze bijzondere overtocht: antilopen! We zien de leeuwen nog net versnellen maar horen slechts hoe de leeuwen de antilopen aanvallen en doden. Onze kinderen blijven er erg rustig onder.

Totdat het in de verte begint te bliksemen en Sem angstig wordt. "Gaat het regenen papa?". Robert stelt hem gerust door te vertellen dat hij denkt dat het wel droog blijft. We starten de auto en kort daarop vallen de eerste grote druppels op Sem's hoofd. Hij is niet blij. ■

Als je vragen hebt naar aanleiding van deze reis aarzel dan niet onze website te checken of een mailtje te sturen. We helpen je graag met het besluit je Land Rover de vrijheid te geven en haar een ander continent in te sturen.

www.4opreis.nl robert@4opreis.nl